

Родни Хенри

ПОРУКА СПАСЕЊА

(ДАР ИЗДАВАЧА)

УДРУЖЕЊЕ ХРИШЋАНА СЕДМОГ ДАНА

Нови Сланкамен, 2004

Наслов оригинала: Salvation Message by Rodney L. Henry

Copyright © 1988 Rodney L. Henry
Преводилачка и издавачка права за Србију и Црну Гору ©
2004 Драшко Ђеновић, Београд

Издавач: Удружење хришћана седмог дана, Нови Сланкамен
Одговара: Мирослав Црвенка
Превод: Драшко Ђеновић
Техничка припрема: Ивана Бечејски - Перошевић
Штампа: Јошуа принт, Вршац
Тираж: 300
ISBN:

Сви библијски текстови преузети су из Старог завета у преводу Ђуре Даничића, а из Новог завета у преводу проф. др Емилијана М. Чарнића

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

Још од времена Едемског врта, људи су због последице пада у грех изгубили лични однос с Богом. Свето писмо или Библија је историјски запис о томе како је Бог дао иницијативу да се обнови тај прекинути однос. Бог враћа људе у заједницу с њим зато што их воли. Он жели да људи одговоре на ту његову љубав тиме што ће му дати своју веру и поверење. Када то буду учинили, Бог склапа споразум или завет (савез) с њима тако да знају шта он очекује од њих у том односу. Одговорност људи у том односу с Богом је дата у заветима и законима.

Ово проучавање ће истраживати улогу завета, благодати и закона у односу између људи и Бога.

АДАМ И ПРЕКИНУТИ ОДНОС

„У почетку **Бог...**“ (1.Мојсијева 1,1). Пре него што је било шта постојало на свету, постојао је Бог. Свето писмо ништа не говори о Божјем пореклу. За Свето писмо, Бог је одувек постојао. Свето писмо почиње с тим да је Бог створио небо и земљу својом речју. И Бог рече: „нека буде... и виде да је добро.“ Ово је била формула за стварање универзума.

Шестога дана стварања, након што је створио остатак универзума, Бог је створио човека – мушко и женско (реч „човек“ у овом материјалу представља и мушкарца и жену.) Божје стварање човека је било јединствено. Човек је створен на Божју слику. Створивши човека на своју слику, Бог је створио нешто што може да воли. Бог је створио звезде, планине, дрвеће, реке... Међутим, није их волео због њихове

предивне лепоте. Од свега што је створио, Бог је волео једино човека.

Бог је створио човека да ужива у јединственом заједништву с њим. Овај однос је створен као Божја творевина, а не као резултат нечега што је човек учинио. Бог је створио човека као биће које ће моћи да воли.

Први Божји потпуни дан у заједништву с човеком је био Шабат, дан одмора тј. субота. Бог је створио човека шестог дана седмице стварања и затим се одморио седмог дана – на Шабат. Субота је створена да би користила човеку (Марко 2,27) тако да би могао да ужива у разговору и дружењу с Творцем.

Човеков однос с Богом се заснива на благодати (љубави), али му је дата и одговориност у том односу. Бог је створио човека као биће које ће моћи да воли. Међутим, такође га је створио и да би човек показао љубав према Богу својом послушношћу. Адам и Ева су добили одговориност да се рађају и множе (1.Мојсијева 1,28). Бог је такође човеку дао и огромну одговорност да влада и управља над целом Земљом и свим што је створио (1.Мојсијева 1,28).

Бог је у овом односу захтевао од човека још нешто. Бог им је заповедио да слободно једу све са било ког дрвета у Едемском врту осим с једног јединог – посебног стабла. „Али с дрвета знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега умрећеш“ (1.Мојсијева 2,17).

Божји однос с Адамом и Евом у Едемском врту је слика односа између савршеног Бога и савршеног човека. Бог је

створио човека савршеним, јер је желео да га воли. Створио га је благодаћу (љубављу) и, према томе, однос између човека и Бога заснива се на благодати. Међутим, човеков однос с Богом је имао одговорност у управљању, рађању и неједењу плода с дрвета познања добра и зла. Бог је створио човека не само да би имао некога ко би држао његове прописе, већ да би имао некога кога ће волети.

У Првој књизи Мојсијевој, у 3. поглављу, налазимо тужну причу о губитку тог личног односа између човека и Бога. То је прича о греху и његовим последицама. Сатана, у обличију змије, кушао је Еву, и она и Адам су појели плод с дрвета познања добра и зла. Били су непослушни Богу и према томе су пали у грех (1.Мојсијева 3).

Бог им је рекао: „У који дан окусиш с њега, умрећеш“ (1.Мојсијева 2,17). Међутим, када су појели плод с дрвета познања добра и зла, нису умрли физичком смрћу. У ствари, Свето писмо нам казује да су наставили да живе, да су добили синове који се зову Каин, Авељ и Сит. Бог им је обећао да ће умрети онога дана када буду окусили плод с дрвета познања добра и зла, а ипак су наставили да живе. Веома је важно да истражимо шта се десило Адаму и Еви тог дана када су окусили плод и пали у грех.

ОДВОЈЕЊЕ И БОЖЈА СВЕТОСТ

Оног дана, када су Адам и Ева пали у грех, они нису умрли физичком већ духовном смрћу. Духован живот нам долази од заједнице с Богом који је живот и извор духовног

живота. Када су Адам и Ева пали у грех, они су били избачени из Едемског врта и одвојени од Бога. Више нису могли да уживају у шетњи, разговору и личном односу с Богом, својим Творцем.

„И Господ Бог изагна га из врта Едемског да ради земљу, од које би узет; и изагнав човека постави пред Едемским вртом херувима, с пламеним мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота“ (1.Мојсијева 3,23-24).

Грех је тај који је одвојио Бога и човека у Едемском врту, и грех је тај који и данас одваја Бога и човека. Адамова непослушност донела је грех на свет, тако да је цео људски род потпао под осуду греха. Овај грех одваја људски род од Бога и као резултат има духовну смрт.

„Стога, као што је посредством једнога човека грех ушао у свет, а грехом смрт, тако и смрт прешла на све људе, јер су сви згрешили“ (Римљанима 5,12).

Бог је извор духовног живота (Јован 1,4) и људи могу да имају овај духован живот само ако имају заједницу с њим. Одвојење од Бога због греха доноси духовну смрт.

Грех одваја Бога од човека јер је Бог свет (Исаија 6,3 и Откривење 4,8). Реч „свет“ једноставно значи „чист“. Међутим, грех није чист. Уколико би Бог допустио нечистоћи греха да уђе у његову интимну присутност, онда он више не би био чист. Стога, Бог не допушта греху да уђе у његову присутност како би остао свет и чист.

Цело човечанство је одвојено од Бога јер смо сви грешници. Грех одваја Бога и људе јер је Бог свет (чист). Сви људи су грешници. Стога, сви смо одвојени од Бога. Апостол Павле тврди то исто у Римљанима 3,23 када каже: „сви су згрешили и тако су лишени славе Божије.“

Човек је створен да би уживао у односу са Богом испуњен љубављу. Међутим, човек је згрешио и одвојен је од Бога јер је свет. Свето писмо је писани запис о томе како је Бог покушао да човечанство врати у тај однос испуњен љубављу.

ЗАВЕТ

Основа свих односа између Бога и човека је завет или савез. Завет је договор. У Светом писму, завет је као уговор између две стране. У Светом писму овакви завети су се склапали између Бога и његовог народа. Бог је начинио завет са Нојем (1.Мојсијева 9,9), Аврамом (1.Мојсијева 12,1-3) и Мојсијем (2.Мојсијева 20). Божји коначни завет са човеком је запечаћен Христовом крвљу. Исус је овај коначни завет назвао „нови савез мојом крвљу која се пролива за вас“ (Лука 22,20б).

Завет за Нојем

Бог је с Нојем склопио завет након што га је избавио од Потопа. Послао је потоп на земљу да би уништио човека у свим његовим слабостима. Он је спасао само Ноја и његов дом. Пошто се вода од потопа повукла, Ноје је могао да напусти ковчег и Бог је начинио завет с њим.

Завет између Бога и Ноја је забележен у Првој књизи Мојсијевој у 9. поглављу. Завет почиње овим речима: „И Бог благослови Ноја и синове његове“ (1.Мојсијева 9,1). Ноју ће овај завет с Богом показати која је његова одговорност и шта ће Бог да учини.

У овом завету, Ноју и његовом дому, речено је да могу да једу све осим меса с крвљу (1.Мојсијева 9,2-4). Сваки човек или животиња који убију човека морају да буду убијени (1.Мојсијева 9,5-6). И коначно, Бог заповеда Ноју да има пуно деце и нека живе по целој земљи (1.Мојсијева 9,7).

Божји део у том завету с Нојем је био веома једноставан. Прво, Бог је благословио Ноја (1.Мојсијева 9,1). На крају, Бог је обећао да више никада неће уништити читаву земљу потопом, а знак овог завета ће бити дуга.

Бог је начинио свој завет с Нојем након што се Ноје спасао од потопа. Овај завет је Ноју и његовом дому указао на њихову одговорност у односу са Богом. Ноје није био савршени човек. Али, Ноје је био човек вере!

„Вером Ноје би обавештен о ономе што се још није видело, па обузет страхопоштовањем начини ковчег за спасење свога дома; њом он осуди свет и поста наследник праведности која се слаже са вером“ (Јеврејима 11,7).

Бог је спасао Ноја због његове вере. И пошто га је спасао, Бог је с њим начинио завет који му је указао на одговорност.

Завет с Аврамом

После Ноја, људи на земљи су наставили да живе у греху. Овај грех је досегао свој врхунац у градњи Вавилонске куле. Тада је Бог расејао људе широм света дајући им многе различите језике.

Суштина историје спасења почиње с Аврамом. Посредством Аврама Бог ће себи начинити народ који ће живети под његовом владавином и владалачком палицом. Овај народ ће живети у земљу коју ће им сам Бог подарити. Преко Аврама он ће себи обезбедити народ и земљу.

Ово обећање наследства за Аврама који ће живети у овој обећаној земљи је забележен у Првој књизи Мојсијевој 12,1-3. Ово обећање о наследству и земљи представља део Божјег завета с Аврамом.

Бог је овај завет с Аврамом склопио на један крајње необичан начин за данашњег човека. Бог је рекао Авраму да му принесе јуницу, козу и овна и да их пресече на пола. Када је Аврам то учинио, Господ му се указао у тврдом сну и обећао му наследнике и земљу. И управо на овај начин Свето писмо описује како је Бог склопио савез с њим.

„А кад се сунце смири и кад се смрче, гле, пећ се димљаше, и пламен огњани пролазаше између оних делова. Тај дан учини Господ завет с Аврамом говорећи: Семену твом дадох земљу ову од воде мисирске [египатске] до велике воде, воде Ефрата“ (1.Мојсијева 15,17-18).

Нешто веома битно се десило **пре** него што је Бог учинио завет с Аврамом. Почетак завета с Аврамом је забележен у 1.Мојсијевој 15,7. Међутим, у 1.Мојсијевој 15,6 налази се основа за овај завет: „И **поверова** Аврам Богу, а Он му **прими то за правду**“.

Сама основа и темељ Божјег завета са Аврамом је била Аврамова вера и поуздање у Господа. Да тога није било, не би било ни Божјег завета с Аврамом.

У ствари, вера и поуздање је једино што Бог захтева од Аврама у заветном односу. Бог нема према Авраму других захтева осим вере. У Јеврејима 11,8-19 чини се да је Аврамов живот био заснован на његовој вери у Господа. „**Вером** Авраам послуша кад би позван да изиђе на место које је имао да прими у наследство“ (Јеврејима 11,8). „**Вером** се насели у обећаној земљи“ (Јеврејима 11,9). „**Вером** и сама Сара доби силу да ствара потомство“ (Јеврејима 11,11). „**Вером** је Авраам принео Исаака када је био кушан“ (Јеврејима 11,17).

Зато што је Аврам веровао и поуздао се у Господа, Бог је с њим начинио завет. Бог је запечатио савез с Аврамом када је прошао између преполовљених животиња. Ипак, Бог је желео да Аврам и његови наследници имају знак тог завета. Знак тог завета између Бога и Аврама је обрезање.

„А ово је завет мој између мене и вас и семена твог након тебе који ћете држати: да се обрезаје између вас све

мушкиње... тако ће бити завет мој на телу вашем завет вечан“ (1.Мојсијева 17,10.13).

Завет и знак завета (обрезање) дати су због Аврамове вере. Аврам је прво имао веру и поверовао је Господу, а затим је примио завет и знак завета. Бог је прихватио Аврама због његове вере, а не због обрезања или зато што се држао завета. То је оно што апостол Павле каже у Римљанима 4,9-11: „...Аврааму је **вера** урачуната као праведност. Како му је то урачунато? Када је био обрeзан или када је био необрeзан? Не када је био обрeзан, него када је био необрeзан. Па и знак обрезања добио је као печат праведности коју је стекао **вером** као необрeзан, да буде отац свих који као необрeзани верују, да се и њима то урачуна у праведност...”

Свето писмо каже да је Ноја Бог спасао због његове вере. Пошто је Ноје вером у Господа био спасен од потопа, Бог је с њим начинио завет. Завет с Аврамом је начињен након што је он поверовао у Господа који му је донео прихваћеност од Бога. Као што је било и код Ноја и код Аврама, завет се односи на оне који су већ поверовали и поуздали се у Господа.

Завет с Мојсијем

Бог је начинио завет с Нојем и Аврамом због **вере** ове двојце. Ово важи и у случају када је Бог начинио завет с Мојсијем и децом Израела. Бог је начинио завет с децом Израела јер су показали своју веру у Бога за време изласка из египатског ропства.

Бог је позвао Мојсија да буде вођа посредством кога ће он моћи да откупи децу Израела од свега ропства. Мојсије је показао велику веру вративши се у Египат где је убио човека да би дошао пред фараона (Јеврејима 11,27). Том вером су деца Израела попрскала довратке својих домова крвљу јагњетовом да анђео смрти не би убио њихове прворођенце (Јеврејима 11,28).

„Вером пређоше Црвено море као по сувој земљи, а кад Египћани то покушаше, подавише се“ (Јеврејима 11,29).

Бог је избавио децу Израела из египатског ропства, а Израел је одговорио вером и поуздањем у Бога. Другим речима, Бог је тај који је раздвојио Црвено море, али је вера Израелаца та која их је довела преко мора са воденим зидовима с обе стране. Вера је била њихов одговор на оно што је Бог већ био учинио.

Веома је битно запазити да је Бог начинио свој завет с децом Израела **када** их је избавио из египатског ропства. **Спасење Израела из Египта није било због њихове послушности закону или завету.** Када је Бог спасао Израел од египатског ропства, још увек није постојао ни завет ни Закон.

Бог је избавио из египатског ропства народ који се називао „Израел“. Од тренутка када је Израелски народ напустио Египат, они су се непрестално жалили. Они су мрзели египатско ропство, али су се плашили и били су

несигурни како ће преживети у пустињи. Зато их је Бог хранио маном и препелицама (2.Мојсијева 16) и обезбедио им је воду из стена (2.Мојсијева 17). Као народ, већ је требало да науче да ће Бог да се брине за све њихове потребе.

После два месеца, Израелова деца су дошла и улогорила се у подножју планине Синај. Бог је на Синају, два месеца пошто их је избавио из Египта, склопио завет са народом Израела.

И Мојсије изађе на гору к Богу; и повика му Господ с горе говорећи: „Овако кажи дому Јаковљевом, и реци синовима Израиљевим: Видели сте шта сам учинио Мисирцима [Египћанима] и како сам вас као на крилима орловима носио и довео вас к себи. А сада ако добро узаслушате глас мој и ушћувате завет мој, бићете моје благо мимо све народе, премда је моја сва земља. И бићете ми царство свештеничко и народ свет. То су речи које ћеш казати синовима Израиљевим. А Мојсије дође и сазва старешине народне; и каза им све ове речи које му Господ заповеди. А сав народ одговори сложено и рече: Шта је год казао Господ чинићемо. И Мојсије јави Господу речи народне“ (2.Мојсијева 19,3-8).

Завет с децом Израела је заснован на чињеници да је Бог **већ** избавио Израел као „на крилима орловим“. Завет нема никакве везе са њиховим изласком из Египта. Они су већ били спасени из Египта.

У овом завету Бог позива децу Израела да од робова који су побегли из Египта постану царско свештенство. Бог је позвао Израел да му се посвете, да га поштују и чувају завет који имају с њим. Ако народ то буде чинио, онда ће Бог од Израела начинити „изабрани народ“ и његово „свештенство“. Деца Израела имају дужност да се покоравају Господу и да чувају завет. Бог ће бити одговоран да од Израела начини свој изабрани народ.

Занимљиво је приметити да су се деца Израела сложила да се покоре Господу и чувају завет, иако им уопште није казан садржај завета. Они су се сложили да ће га се придржавати без обзира на то што им није речено чега треба да се придржавају. Сложили су се да држе завет, иако нису знали шта завет садржи тј. говори.

Деца Израела су била спремна да се покоре Богу и држе његов завет, јер су имали поуздање у Њега. После свега, он их је ослободио од египатског ропског јарма. Зато што их је већ био спасао, они су пристали да му се покоре без тога да су претходно знали шта треба све да чине.

Није требало да прође много времена да би сазнали које су им одговорности у завету с Богом. Бог је позвао Мојсија на Синај и својим прстом је записао на каменим плочама шта захтева од деце Израела у савезу са њим. То су Десет заповести или Закон који је записан у Другој књизи Мојсијевој у 20. поглављу.

ДЕСЕТ ЗАПОВЕСТИ: МОРАЛНЕ ОБАВЕЗЕ ЗАВЕТА

Десет заповести су Божји захтев за оне који се налазе у заветном односу с њим. Док је Бог писао тих Десет заповести на Синају, прва реченица је гласила: „Ја сам Господ **Бог твој**, који сам те извео из земље мисирске [египатске], из дома ропског“ (2.Мојсијева 20,2). Десет заповести су дате људима који су већ имали Господа као свог Бога. Бог наставља да говори о томе да је он онај који их је већ спасао од ропства. **Закон је дат онима који су већ познавали Господа као Бога и као свог спаситеља.**

Бог никада није рекао Израелу да ће их спасти уколико држе закон. Израел није заслужио да буде спасен. Они су били народ у ропству који се стално жалио. Бог је спасао Израел јер их је толико волео и зато што је обећао Авраму да ће то учинити. Пошто је Бог спасао Израел, и пошто је склопио завет с њима (2.Мојсијевој 19), Бог им даје Закон, Десет заповести. **Закон је заснован на радосној вести спасења од египатског ропског јарма.**

ХРИСТОВ НОВИ ЗАВЕТ „ЊЕГОВОМ КРВЉУ“

Исусова смрт и проливена крв на крсту су донели нови завет људском роду. За време Последње вечере, Исус је изјавио: „Ова чаша је нови савез [завет] мојом крвљу која се пролива за вас“ (Лука 22,20). Међутим, ово у Новом завету није ново. Веома је важно да испитамо речи из Новог завета да бисмо видели шта је ново и који елементи из Старог завета

још увек важе. Реч „завет“ једноставно значи „савез“ или „уговор“. Према томе, Нови завет је реч од Бога у погледу новог савеза.

Пре него што се Исус родио, анђео се показао Јосифу и рекао му о Христовом рођењу. Анђео је рекао Јосифу да ће Марија зачети од Духа Светога. Анђео наставља речима: „Она ће родити сина и ти ћеш му дати име Исус, јер ће он спасти народ свој од грехова њихових“ (Матеј 1,21). Спасење од греха је саставни део Исусовог имена.

У време када је Исусу било тридесет година, започео је своју јавну службу на земљи када га је у реци Јордан крстио Јован Крститељ. Док је Исус улазио у реку Јордан, Јован Крститељ угледавши га рекао је: „Ево јагње Божије које уклања грех света“ (Јован 1,29). Јован Крститељ је препознао да је Исус дошао на земљу да би био жртвено јагње које ће пролити крв за опроштење греха.

И приликом Исусовог рођења, и његовог крштења, пажња је усмерена на спасење људи од греха. Грех је највећи проблем људског рода, јер је грех тај који одваја Бога од људи. Грех одваја Бога од људи, јер је Бог свет и чист и не може у својој присутности да има нечисте грешне људе.

Адамова непослушност у Едемском врту је донела грех на свет. Овај грех се проширио на цео свет, а као последицу је донео смрт. Апостол Павле у Посалници Римљанима 5,12 је написао: „Стога, као што је посредством једног човека грех

ушао у свет, а грехом смрт, тако је смрт прешла на све људе, јер су сви згрешили.“ Смрт о којој говори апостол Павле односи се на духовну смрт насталу због одвојења од Бога. Може се приметити да је ова духовна смрт која се очитује у одвојењу од Бога настала као резултат греха.

Циљ мисије Исуса Христа на земљи је био да врати мушкарце и жене у заједницу с њим. Исус је извор живота. Јован 1,4 каже: „У њој [речи] беше живот.“ Када је човек одвојен од Исуса због греха, онда је одвојен од „извора живота“. Међутим, када је грех избрисан из човековог живота, та особа може да има заједницу с Исусом Христом и према томе имаће и живот.

„И ово је сведочанство: Бог нам је дао живот вечни и овај живот је у његовом Сину. Ко има Сина има живот; ко нема Сина Божијег, нема живота“ (1.Јованова 5,11.12).

Имати Сина Божјег је исто што и имати вечни живот, јер Син Божји је сам по себи живот и извор живота. Неоспоран циљ сваке особе која жели да има вечни живот је да има живи однос с Богом Сином. Једини начин на који могу да имају овај однос са Сином Божјим је ако се реши проблем греха.

ХРИСТОВА СМРТ: БОЖЈЕ РЕШЕЊЕ ЗА ПРОБЛЕМ ГРЕХА

Бог је решио проблем греха пославши Исуса Христа да умре на крсту. Исусова земаљска служба почиње изјавом Јована Крститеља: „Ево јагње Божије које уклања грех света“.

Решење проблема греха је у Исусу Христу, Јагњету и жртви на крсту.

У Старом завету, под Церемонијалним заветом нема опроштења греха без прскања жртвене крви. Старе жртве су захтевале убијање и прскање крви јунаца, коза и јагњаци у различитим периодима године. Животиње које су се жртвовале морале су да буду без мане, без икакве грешке или недостатка.

Као Јагње Божје, Христос ће постати коначна жртва за грехе човечанства. Христова смрт као последња жртва је коначна и после ње више нема потребе за даљим жртвовањем животиња. Ова Христова жртва на крсту представља жртву која се приноси за грехе целог света.

Исус Христос је био Јагње Божје које је било савршено у сваком погледу. Он је био попут жртвеног јагњета у Церемонијалном закону у Старом завету – без мане или неког недостатка. Исус је био искушан грехом (Јеврејима 4,15), и стога је разумео грех. Међутим, он није никада згрешио. Зато што је био без греха, његова праведност је пред Богом била савршена.

Исус није само задовољио ограничења људског рода. Зато је и могао да буде кушан и да разуме грех. Такође је узео на себе грехе целог човечанства. Апостол Павле тврди: „Он [Христос] је на свом телу понео наше грехе на дрво, да се опростимо грехова и да живимо за праведност; Његовим

ранама сте исцељени“ (1.Петрова 2,24). Он није понео наше грехе тиме што је због нас постао грешник. Уместо тога, допустио је Богу да стави на њега грехе света, тако да би он могао да постане жртва једном за увек. Ову тврдњу читамо у 2.Коринћанима 5,21: „Онога [Христа] који није знао греха Бог је учинио грехом за нас, да ми у Њему постанемо праведност Божија“.

Поглед на Христа на крсту помоћи ће нам да схватимо шта то значи и шта за њега значи „понети грехе“ на крсту. Свето писмо каже да „од шестог до девог часа би тама по свој земљи“ (Матеј 27,45). Од таме нико није могао да види сву патњу Јагњета Божјега коју је поднео на крсту за људски род. Ова агонија је настала као последица прихватања греха целог човечанства. Он је добровољно узео на себе потпуну одговорност за све грехе који су били икада почињени.

Зато је Исус са крста завапио: „Боже мој, Боже мој, зашто ме остави?“ (Марко 15,34). Ово није вапај људске слабости. Други људи, који су страдали пре и после њега, искусили су мучнију смрт, а нису завапили као он. Исус није завапио због физичког бола. Завапио је јер је по први пут био одвојен од свог небеског Оца.

Када је Исус преузео на себе грехе целог човечанства, Божја светост (чистота), коју је Отац захтевао од њега, напустила је Сина. Бог који је рекао „чисте су очи твоје да не можеш гледати зло“ (Авакум 1,13а) одвратила је његово лице

од Сина. Само су за тренутак на крсту, греси човечанства одвојили Оца и Исуса Христа.

Господ Исус Христос, који је био и који јесте од почетка с Оцем, за тренутак је био напуштен. Исус је искусио бол и страдање душе одвојене грехом од Бога. Узевши на себе грехе целог човечанства и умревши на крсту, умро је смрћу која је била намењена грешним људима. Исус је преузео на себе смртну осуду намењену грешницима и искусио је одвојење од Бога да би људски род **могао** да се спасе од смрти.

Решење проблема греха је дошло када је Исус завапио с крста: „Свршено је“ (Јован 19,30). Овим речима проблем греха, а тиме и обновљење односа с Богом, било је решено. Пут до Божјег присуства није више било блокирано грехом.

Бог зна да човек не може да буде свет (чист) држећи Закон* јер су „сви под грехом“ (Римљанима 3,9). Човек је био и јесте исувише слаб да би држећи Закон постао довољно свет и тако ушао у Божје присуство које спасава. Апостол Павле ово јасно тврди:

„Јер што закон није могао, зато што је због тела био слаб, учинио је Бог на тај начин што је послао свога Сина у обличју сличном грешном свету, и за грех, и осудио грех у телу“ (Римљанима 8,3).

Закон не може да спасе човека јер је човек грешан. Проблем није са Законом већ са грешном људском природом.

Човек не може да држи Закон јер је слаб. Оно што Закон и људи нису могли да ураде да би се добило спасење, Бог је урадио. Бог је дао решење за проблем греха пославши Исуса за опроштење греха.

Да би се човек спасао, он би морао једноставно да одговори на оно што је Бог већ учинио када је послао Исуса да умре на крсту. Људи не могу да зараде спасење оним што чине. Ми једноставно морамо вером да прихватимо спасење као **дар**.

ВЕРА: ЧОВЕКОВ ОДГОВОР НА БОЖЈЕ РЕШЕЊЕ

Нема јасније доктрине у Светом писму од учења о спасењу благодаћу уз помоћ вере. **Људски род једино може да се спасе Божјом благодаћу (љубављу) слањем Исуса Христа да умре, а то за последицу има човеков одговор у вери (поуздању) у Исуса и оно што је Он учинио на крсту.** Ово учење о спасењу благодаћу посредством вере јасно је објаснио апостол Павле у Посланици Ефесцима 2,8-9:

„Јер сте **посредством вере благодаћу спасени**, и то није од вас – **Божији је дар**; не од дела, да се нико не похвали.“

* Misli se na Deset Božjih zapovesti.

У овој реченици апостол Павле је приказао Божји план спасења. Свака реч и израз у овој реченици су важни, тако да ћемо сваки израз понаособ проучити.

1. „Јер сте посредством вере благодаћу спасени“

Божја благодат је основа и темељ човековог спасења. „Благодат“ је Божја љубав према сваком човеку, иако је човек не заслужује. Бог воли човека иако је слаб, грешан и непријатељ Божји (Римљанима 5,6-7). Ова љубав према грешном човеку је благодат, незаслужена Божја љубав. Апостол Павле благодат описује као Божју љубав која је приказана у Христовој смрти за грешне људе.

„Али, Бог показује своју љубав према нама тиме што је Христос умро за нас кад смо још били грешници. Стога ћемо много пре ми, оправдани сада Његовом крвљу, Његовим посредством бити спасени од гнева“ (Римљанима 5,8-9).

Божја љубав и благодат за грешни људски род су га покренули да пошаље Исуса да умре на крсту и реши проблем греха. Бог жели да уклони људски грех како би могао да има заједницу са човеком. Бог толико воли грешнике да је пронашао начин да обнови однос који је прекинут због греха.

„Јер Бог је тако заволео свет да је свог јединородног Сина дао, да сваки – ко **верује** у Њега – не пропадне, него да има вечни живот“ (Јован 3,16).

Вера је човеков одговор на Божју благодат. Човеков одговор у вери је упућен особи – Господу Исусу Христу. „Праведност Божија која вером у Исуса Христа долази за све који верују“ (Римљанима 3,22). Човек не може да се спасе поуздајући се у доктрину, цркву или способност да чини добро (закон). Једини начин да се човек спасе је да поверује у особу Исуса Христа.

„Али знајући да се човек не оправдава делима закона, него **само вером** у Исуса Христа, **поверовасмо** и ми у Христа Исуса, да будемо оправдани **вером** у Христа а не делима закона, јер на основу дела закона нико неће бити оправдан“ (Галатима 2,16).

2. Спасење не долази „од дела“

Човек не може да спасе себе својом силом или снагом. Нема ничега у људима што заслужује спасење од Бога. И „нема праведнога – **баш ниједнога**“ (Римљанима 3,10). Веровати да човек може да се спасе својим сопственим снагама је **неразумевање** људске грешности и Божје светости.

3. Спасење – „Божји је дар“

Спасење мора да буде дар Божји јер га људи својим трудом не могу зарадити. Нешто што се заради више није дар, већ плата. Апостол Павле у Римљанима 4,4-5 каже:

„А ономе који ради плата се не рачуна по милости него по дугу. Ономе пак који не ради, а верује у онога који оправдава

безбожника, његова вера се урачунава у праведност“ (Римљанима 4,4-5).

Божји дар је милост која га је подстакла да пошаље Исуса да умре на крсту за грехе људског рода. Исусова смрт на крсту је показала Божју благодат на делу. Христова смрт на крсту је бесплатан дар с обзиром на то да нико није заслужио да неко умре уместо њега. „Али Бог показује своју љубав према нама тиме што је Христос умро за нас кад смо још били грешници“ (Римљанима 5,8).

Спасење је људима понуђено као дар. Они који желе да покушају да зараде дар убрзо ће пропасти због њиховог греха. Само они који су вољни да иступе вером ће примити бесплатан дар спасења.

„Праведност Божија која вером у Исуса Христа долази за све који верују. Јер нема разлике; сви су згрешили и тако су лишени славе Божије, те се оправдавају за бадава – Његовом благодаћу – на основу искупљења у Христу Исусу, кога је Бог поставио као жртву измирења – Његовом крвљу – која се вером усваја, да се покаже Његова праведност, јер је Бог у својој стрпљивости опраштао грехе учињене у прошлости“ (Римљанима 3,22-25).

4. „Да се нико не похвали“ својим спасењем

Нико не може да се похвали својим спасењем јер се спасење не зарађује и не заслужује. Особа би могла да се похвали својим спасењем уколико би оно дошло као последица

рада или труда. Међутим, хришћанска порука је понизност. Она почиње с чињеницом да су сви људи грешници и одвојени од Бога. Једино решење за проблем греха јесте поверовати у Исуса и његову смрт на крсту. У хришћанском срцу нема места поносу јер је хришћанин особа која је прихватила дар. Дар је најважнија ствар на свету – спасење. И овај дар је људима понудио Творац. Дар се може примити само вером. Закључак апостола Павла о спасењу не може да буде јаснији.

„Јер сте посредством вере благодаћу спасени, и то није од вас – Божји је дар; не од дела, да се нико не похвали“ (Ефесцима 2,8-9).

ОД ВЕРЕ ДО СПАСОНОСНЕ ВЕРЕ

У Светом писму се сасвим јасно види да је особа спасена када на Божји дар спасења одговори вером. Вера је једино што људи могу да „учине“ да би били спасени. Зато је веома важно да разумемо ту веру како бисмо знали да одговоримо на Божју благодат.

Да би се особа спасла мора да поверује и поузда се само у Христа за своје спасење. Грешник који се покаје због почињених греха је позван да се поузда и узверује **само** у Христа. Да би особа дошла до Христа, она мора да зна ко је Христос и шта је он учинио за њу умревши на крсту. Нажалост, многи људи који знају о Христу никада га лично не прихвате и не поверују у њега. Лична вера је то што особу доводи у исправан однос с Богом.

Шта то значи узверовати у Господа Исуса Христа? Прво, то значи да **знамо** и верујемо у свом срцу да је Исус једини пут за спасење. Друго, да се **сложимо** са Светим писмом у погледу тога шта је Христос учинио за нас на крсту плаћајући казну за грех, тако да можемо да добијемо опроштење греха. Треће, морамо да се **предамо** и отворимо своје срце њему и примимо га у своје срце и живот. Он ће доћи у наш живот и учинити од нас људе какве жели да будемо. Вера значи да можемо да му поверимо свој живот и да ће он бдити над нама и давати нам силу која нам је потребна да водимо живот какав он жели да водимо.

Особа мора да преда своје грехе и свој живот Исусу уз помоћ **признања, обновљења и испуњења Духом Светим**.

Признање или **исповедање** значи признати Богу да сте грешник коме је потребно опроштење. У исповести не кажете Богу нешто што он већ не зна. Бог зна да сте грешник и зна све ваше грехе. Када му их исповедате, једноставно говорите Богу да сте коначно схватили да сте грешник коме је потребно очишћење. Уколико свој грех исповедите Богу, у потпуности ће вам опростити све ваше грехе.

„Ако исповедамо своје грехе, он је веран и праведан – да нам опрости грехе и очисти нас од сваке неправедности“ (1.Јованова 1,9).

Обновљење је напуштање греха и окретање к Богу. Када се обновите ви кажете Богу да желите да престанете да

грешите у свом животу и да желите да будете особа каквом он жели да будете. Исус је рекао да је обновљење или напуштање греха неопходно за спасење.

„Кажем вам, ако се не покајете, сви ћете тако изгинути“
(Лука 13,3-5).

Дух Свети који долази ваш у живот даће вам **силу** која је потребна да будете особа каквом Бог жели да будете.

„Него ћете примити силу – кад Дух Свети сиђе на вас“
(Дела 1,8а).

Признање или исповест омогућава опроштење за већ почињене грехе. Обновљење је жеља да грех остави. Дух Свети даје силу да се боримо против греха.

Уобичајена молитва предања

Господе, **исповедам** ти да сам грешник коме је потребно твоје спасење. Верујем да је Исус умро на крсту за моје грехе. Молим те да ми их опростиш.

Господе, желим да се **покајем**, да напустим грех у свом животу и окренем се к Теби као свом Спаситељу.

Господе, желим да ти **предам** свој живот и молим те да учиниш од мене особу каквом желиш да будем. Желим да живим свој живот за Тебе.

Господе, дај ми **Духа Светога** да могу да имам силу која ми је потребна да живим живот који ће ти бити угодан.

Захвалан сам ти, Боже, што сам сада Твоје дете. Ово те молим и захваљујем ти се у имену Исуса Христа, Амин!

СПАСЕЊЕ И ЗАКОН

Грех је једина препрека која одваја људе од Бога. Свето писмо дефинише „грех“ речима које указују на то да је грех прекршај Божјих заповести. У 1.Јовановој 3,4. пише: „Свако, ко чини грех, чини безакоње, и грех је безакоње“.

ЛЕГАЛИЗАМ

Неки погрешно верују да с обзиром на то да је грех прекршај Закона, тада, **уколико особа држи закон – биће спасена.**

У Римљанима 2, чини се да апостол Павле каже да људи могу бити спасени држањем Закона. Павле користи реч „оправдан“ која једноставно значи да је особа ослобођена греха тако да може да има заједницу с Богом. Неки савремени преводи кажу „стављени у исправан однос с Богом“. У овом смислу, апостол Павле каже да уколико особа може да држи Закон, биће спасена.

„Јер пред Богом нису праведни они који само слушају закон, него ће бити оправдани они који закон творе“ (Римљанима 2,13).

Стога, особа која жели да буде спасења држањем Закона мора да буде упозорена на једну веома важну чињеницу. **Уколико неко жели да буде спасен држањем Закона, мора да држи цео Закон све време.** Јер, уколико неко прекрши Закон само у нечем малом, крив је за све – за цео Закон. У

Јаковљевој посланици је записано: „Јер ко сав закон држи, а погреша само у једном, крив је за све“ (Јаков 2,10).

Божја светост и чистота такође захтевају да не сме бити греха да се не би његова чистота упрљала грехом. Чак ни најмања нечистота неће бити дозвољена у присутности светог Бога. Пре него што особа која покуша да се спасе држањем Закона приступи Богу, мора да буде савршено чиста и ослобођена од сваког греха.

ПРОБЛЕМ СА ЛЕГАЛИСТИЧКИМ СПАСЕЊЕМ

Проблем са овим приступом спасењу је тај што никада није успешан. Савршеност у држању Закона ће увек бити неуспешна јер је читав људски род под силом греха. Апостол Павле каже: „да су сви под грехом“ (Римљанима 3,9). То значи да су сви грешници и под силом греха. Спасење држањем Закона ће увек бити без успеха јер су људи свуда згрешили и сви су грешници.

„Ако кажемо да немамо греха, само себе варамо и истине нема у нама... Ако кажемо да нисмо згрешили, правимо га лажом и његове речи нема у нама“ (1. Јованова 1,8).

Према овим стиховима из Светог писма, нико не може да стане пред Бога и да каже да је „без кривице“ греха. Реч Божја каже: „**сви** су згрешили и тако су лишени славе Божије“ (Римљанима 3,23). Апостол Павле такође каже: „Нема праведнога – баш ниједнога; нема разумнога, нема тога који Бога тражи. Сви су скренули, сви су заједно постали

бескорисни; нема тога који чини добро, нема **баш ниједнога**“ (Римљанима 3,10-12).

Тако каже логика апостола Павла. У Римљанима 2,13 Павле говори о томе да ће они који творе Закон бити оправдани. Уколико особа твори (држи) цео Закон, тада је она без греха, јер је грех безакоње, односно прекршај Закона (1.Јованова 3,4). Међутим, овде се не завршава логика. Павле и у Римљанима 3,11-12 наставља да говори о томе да нема праведнога, **баш ниједнога**. То значи да нико не може савршено да држи, односно твори, Закон. Пошто нико не може савршено да држи цео Закон и буде без греха, логичан закључак је да нико не може да буде спасен држањем **Закона**. Тачно је оно што апостол Павле каже **три** пута у Посланици Римљанима!

„Јер делима закона нико се неће оправдати пред њим; посредством закона долази само познање греха. А сад се без суделовања закона јавила праведност од Бога, посведочена од закона и пророка“ (Римљанима 3,20-21).

„Сматрамо, наиме, да се човек оправдава вером без дела закона“ (Римљанима 3,28).

Павлов аргумент је јасан. Пошто нико није способан да савршено држи, тј. твори, Закон и да буде слободан од греха, нико не може ни да се спасе држањем Закона. Само савршено држањем Закона ће омогућити особи да буде прихваћена као света у присуству светог Бога. Али, пошто нико није праведан

или савршен, нико не може да буде прихваћен од Бога на основу држања Закона.

Апостол Павле иде чак и даље од тога када пише Галатима. Он им каже да су сви који покушавају да се спасу држањем Закона под проклетством. Они су под проклетством јер је немогуће да се увек држи Закон у потпуности. И ако нема савршене послушности Закону, нема ни спасења.

„Јер који чине дела закона – под клетвом су; написано је, наиме: »Нека је проклет свако ко не остане у свему што је написано у књизи закона – да то чини«. А да се код Бога нико не оправдава законом, јасно је, јер »Праведник ће живети од вере« (Галатима 3,10-11).

„И поново сведочим сваком човеку који се обрезаје – да је дужан да изврши сав закон. Одвојили сте се од Христа ви који се законом оправдавате, отпали сте од благодати“ (Галатима 5,3-4).

Спасење држањем закона је немогуће. Они који покушавају да се спасу држањем закона су „**под Божјом клетвом**“ и „**отпашће од благодати**“.

УЛОГА ЗАКОНА У СПАСЕЊУ

Иако је из Светог писма јасно да нико не може да се спасе држањем Закона, то никако не значи да Закон нема место или улогу у спасењу особе. Апостол Павле жели да буде сигуран да по овом питању не остане нешто нејасно.

„Да ли ми, према томе, укидамо закон вером? Далеко од тога (Вуков превод каже: „Боже сачувај!“) него пре подржавамо закон“ (Римљанима 3,31).

Ни на једном месту у Светом писму не пише да је Закон укинут јер се човек спасава вером. Исус је рекао да није дошао да укине или разреши Закон, него да га испуни, односно разреши.

„Не мислите да сам дошао да разрешим закон и пророке; нисам дошао да разрешим него да испуним. Јер заиста вам кажем, док не прође небо и земља, неће ни једна иота или једна цртица од закона нестати, док се све не збуди“ (Матеј 5,17-18).

Закон је и даље веома важан за Бога и има своју улогу у спасењу људи. Закон има веома важну улогу у томе да невернику укаже на грех. Људи једино помоћу Закона могу да сазнају шта је то грех. Апостол Павле о себи каже: „... ја сам грех познао само посредством закона“ (Римљанима 7,7б). Апостол Павле каже ти исто у Римљанима 3,2: „Јер делима закона нико се неће оправдати пред њим; посредством закона долази само познање греха.“

Сама дефиниција греха је тесно повезана са Законом. Свето писмо каже: „грех је безакоње“ (1.Јованова 3,4). Грех не може да буде одвојен од Закона јер, по дефиницији, грех је прекршај Закона.

Тако је Закон човеков учитељ по питању греха. Тек када човек постане свестан свога греха, он схвата своју потребу за

Спаситељем. Закон доноси спознају греха под силом Духа Светога која даје дубоко пресведочење за то. Апостол Павле је цркви у Галатији указао на ту учитељску природу Закона.

„Тако је закон постао наш **педагог** за Христа, да ми будемо на основу вере оправдани“ (Галатима 3,24).

Дух Свети користи Закон да продрма грех код неверника. Апостол Павле каже: „Закон је уз то ушао да преступ буде још већи; где се пак грех умножи, онде се благодат преобилно изли“ (Римљанима 5,20). Закон увећава грех у жељи да укаже на потребу решавања проблема греха уз помоћ Исуса Христа.

ЗАКОН У ЖИВОТУ ВЕРНИКА

Божји Закон јесте Божја жеља да сви људи уђу у савез с њим. Камене плоче Десет заповести већ одавно не постоје, али Божји морални захтеви за његову децу још увек постоје и нису се променили.

У време Старог савеза, односно у Старом завету, Бог је Морални закон (Десет Божјих заповести) записао својим прстом на каменим плочама и држао их унутар Ковчега савеза. Међутим, још у време Старог завета, Јеремија је пророковао да ће Божји нови савез, тј. завет, донети закон у човека и да ће он бити записан у човечјем срцу.

„Него ово је завет што ћу учинити с домом Израиљевим после ових дана, говори Господ: »метнућу завет свој у њих, и

на срцу њиховом написаћу га, и бићу им Бог и они ће ми бити народ“ (Јеремија 31,33).

Бог је обећао да ће у Новом савезу Закон бити уписан у људским срцима. То је оно што се дешава у срцу сваког верника, као што је и записано у Посланици Јеврејима 10,16. Са Законом који је записан у срцу, ниједан се више не пита који су Божји захтеви за морално понашање његове деце. Тако Закон наставља да даје спознају греха у животу верника.

Међутим, Божји план у погледу држања Моралног закона је много сложенији од пуког писања Десет заповести у људским срцима. Поред **спознаје** греха које се добија од Закона, Бог пружа вернику **силу** над грехом преко Духа Светога.

Није довољно да Божја деца само посредством Закона спознају шта је грех. Због своје слабости проузроковане грешном природом, људи нису у стању да држе, тј. творе, Закон чак и када га знају.

Из тог разлога, Христос је рекао да је дошао да испуни Закон (Матеј 5,17). Христова смрт на крсту је донела испуњење великог дела старозаветних пророчанстава и целог Церемонијалног закона жртава и прописа о чистом и нечистом. Ово значи да је он ове ствари испунио. На пример, старозаветни људи су приносили животињске жртве за опроштење греха. Христос је постао последња жртва за грехе, тако да самим тим више није потребно жртвовати животиње. Жртвени закон је испуњен Христовом смрћу на крсту.

У погледу Моралног закона, Исус је рекао: „Не мислите да сам дошао да разрешим закон и пророке; нисам дошао да разрешим него да испуним“ (Матеј 5,17). Однос између Христа и Моралног закона зависи од речи „испунити“, односно „разрешити“. Христос је дошао да испуни, односно разреши Закон. Начин на који је Христос разрешио, односно испунио, Закон веома је значајан у сагледавању његове улоге у животу верника. Римљанима 8,3-4 нам говори о разрешењу Закона у животу верника.

„Јер што закон није могао, зато што је због тела био слаб, учинио је Бог на тај начин што је послао свога Сина у обличју сличном грешном телу, и за грех, и осудио грех у телу, да би се праведност, коју закон захтева, испунила на нама – који не живимо по телу него по духу“ (Римљанима 8,3-4).

Десет заповести се нису разрешиле, односно испуниле у Христу. Свето писмо каже да ће се Закон „**испунити на нама**“ (Римљанима 8,4). Исус је рекао да је дошао да испуни тј. разреши Закон (Матеј 5,17). Апостол Павле је одређенији у погледу испуњења Закона када каже да се Закон испуњава у животу сваког верника који зависи од силе Духа Светога.

У Римљанима 7,12 Павле каже: „Закон је сам по себи свет, и заповест је света, и праведна, и добра.“ У првом делу 14. стиха он наставља речима: „Знамо, наима, да је закон духован...“ Међутим, у Римљанима 8,3 каже да Закон има веома важну слабост на коју не смемо да заборавимо. Слабост

Закона је оно што Павле назива „телом“. Слабост Закона је у људској грешности и недостатку силе да држимо Закон.

Проблем са слабошћу Закона није у самом Закону који је свет, праведан, добар и духован. Проблем са Законом је у нама – људима.

Проблем недостатка Закона да обезбеди силу за његово држање решио се Христовом смрћу на крсту и силаском Духа Светога. Римљанима 8,4 говоре о томе да је Дух Свети тај који даје вернику силу да испуни Закон. Христовом смрћу на крсту и силом Духа Светога: „...праведност, коју закон захтева, испунила [се] **на нама** – који не живимо по телу него по духу“ (Римљанима 8,4).

Испуњење Закона није само нека испразна идеја или прича. Испуњење Закона је у животу верника и показује се покоравањем читавом Декалогу, односно држањем свих Десет Божјих заповести. Сила за ову покорност долази само онима који „не живе по телу него по Духу“ (Римљанима 8,4).